

Táta umřel za úsvitu. Když zazvonil telefon, okamžitě jsem věděla, že volají z nemocnice, ale neměla jsem odvahu to vzít. Proč taky? Nepochybovala jsem o tom, co řeknou. „Váš tatínek dneska ráno zemřel, odešel v klidu, netrpěl.“ A je ze mě sirotek. Pětačtyřicetiletý sirotek. Tím teda moc velkou lítost vzbuzovat nebudu. Ale ten pocit prázdnoty je přitom stejný. Akorát s tím rozdílem, že adoptovat mě v mých pětačtyřiceti nikdo chtít nebude. V tomhle mi totiž ujel vlak, jelikož v mém věku si každý řekne, že jsem zasloužilá matka a určitě mám manžela.

Kdybych měla na Facebooku změnit svůj profil, tak bych napsala, že teď nejsem ničí dcera. Jako ostatně ani ničí žena nebo matka. Jsem to prostě já. Jenomže kdo je tohle já?

Kdopak jsi, Sylvie Chabertová?

Citlivka, o tom žádná. U zaměstnance pohřební služby jsem se ztrapnila. Jenom jsem brečela, koktala a u nosu se mi z nudle dělaly bubliny. Veledůstojně vyhlížející pán v tmavém obleku na mě vejral skrz brejličky a nedával na sobě nic znát.

Pro něj to byl dobrý den. Musela jsem tátovi koupit místo na hrob, protože to mámino bylo plné. A tak jsem mu bez okolků řekla:

„Když už, tak mi dejte rovnou dvě, jedno pro mě.“

Jeho profesionalismus tím utrpěl drobnou trhlinu.

„Nedívejte se tak na mě,“ řekla jsem mu. „Nemám žádného manžela, žádné děti, nikoho. S mojí posmrtnou budoucností si kromě mě vrásky nikdo dělat nebude.“

„Tohle neříkejte, slečno, jste ještě mladá, život je samé překvapení!“

„Nenamáhejte se,“ opáčila jsem a vysmrkala se. „Když jsem nikoho nesbalila ve dvaceti, tak v pětadvaceti nebo v šedesáti už to nehrozí.“

Neřekl nic. Neznamená snad mlčení souhlas?

Pak jsem vytáhla šekovou knížku. Takhle drahý dárek jsem si dala prvně. Někdo si dopřává šperky, terapie mořskou vodou nebo okružní plavby, já flek na krchově. Dárek na míru, ale bez líbivé ambaláže.

Vyšla jsem odtamtud ztahaná, ztrhaná a lehčí skoro o čtyři tisíce eur! To je cena placu šest stop pod zemí s garantovaným výhledem na červy. Líp bych udělala, kdybych si nadělila okružní plavbu na *Costě Concordii* –

s trochou štěstí bych skončila v sicilském moři! To by mělo větší styl. Ale nemám štěstí ani formát.

Ostatně vypadám úplně nemožně. Ze zrcadla přede mnou na mě zírá bruneta s vlasy suchými jak žíně. Takový háro by nezdolala ani rakovina. Mám smůlu, že jsem se narodila jako plochá vychrtlá tmavovláska zrovna v době, kdy se mužům líbí prsaté macaté blondýny. Jsem zatracená. Odsouzená nikdy se nelíbit. Ale zároveň zase nejsem dost nevzhledná, abych budila lítost, ani dost roztomilá, abych podněcovala touhu. Jsem prostě průměrná, nevýrazná, průhledná, napůl ošklivka, napůl kdokoli, všechno, jenom ne rajcovní.

Všude mě bolí, jsem zdevastovaná jako bicykl zaklíněný pod kuka vozem. Poslední týdny, kdy jsem pendlovala mezi kanclem a špitálem, šedým kovrlem a sterilizovaným linem, mi daly obzvlášť zabrat. A teď je po všem. Táta už tu není, takže se můžu vrátit k normálu, jak říkají mí známí. Sem s chuťovkami k televizi! Sushi večery před nevalným filmem nebo polévka, jogurt a alou do peřin!

Budu se teď vůbec mít s lidmi o čem bavit? V roli oddané dcery pečující o hospitalizovaného otce jsem se cítila docela fajn. Mému životu to dodávalo smysl. Byl tam patos, ale v jistém ohledu i něco tak trochu „strhujícího“. O tátu jsem pečovala tělem i duší. Ostatní si dělali starost, jestli nejsem unavená, jestli jsem v pohodě: „Šetříš se aspoň trochu? Opatruj se, myslí na sebe, nenech se od otce sežrat.“

Dneska jsem akorát poněkud nevýrazná svobodná ženská před menopauzou, která nikomu nedává svoje tělo ani duši. Kdo by se vůbec zajímal, jestli si to občas s někým rozdám, nebo kdo by mi chtěl radit v tom smyslu, že je důležité občas zažívat slast a nenechat se pohltnout samotou?

Cítím se tak sama, osamělá a nepochopená. A taky hnusná, aby toho nebylo málo.

„Co takhle poříditi si psa?“ napadlo Véronique. „Nikdy tě nezradí a je opravdu s tebou!“

A proč ne potkana. Ten taky nezradí a je opravdu s tebou. Tohle by v mém případě zastal jakýkoli živý tvor.

„Anebo adoptovat dítě? Třeba černouška? Kvůli aidsu už se na splnění podmínky úplné rodiny dneska tolik nehledí. To by tě zaměstnalo a přivedlo na jiné myšlenky.“

„A bylo by vážně se mnou?“ chtěla jsem se ujistit. Ale na to už nereagovala.

V utěšování je Véronique přebornice.

Zbožňuju ji, ale po několika hodinách strávených v její přítomnosti mívám chuť skočit pod vlak. To by ostatně mezi námi nebylo až tak absurdní. Myslívám na to čím dál častěji. Je to jako povzbudivá myšlenka, uklidňující teplá ohřívací láhev umístěná v koutě mé hlavy. Ne že bych měla nějakou bláznivou chuť vrhnout se pod kola vlakové soupravy, nemám na to dostatek odvahy, jsem až moc měkká! Při mé smůle bych to navíc určitě přežila! A dostaň se pak do

formy, když máš o dvě nohy míň! Nemám duši bojovnice.

A co takhle spolykat hrst prášků na spaní a pak se natáhnout na postel... Nakonec proč ne? To je taky výzva.

Jisté dny mívám pocit, jako bych už byla mrtvá. Cítím se prázdná. Mám tělo, srdce, které bije, ale duše jako by vyprchala. Jako bych zhasla světlo nebo mi vylytly pojistky. Z oka se vytratila jiskra. Rak poustevníček zběhl ze své ulity. Jako když skončuješ s iluzí, že žiješ. Když jsem se dozvěděla, že jsem zdědila pět set tisíc eur, nebylo mi z toho horko ani zima. Nakonec to není tak úplně pravda. Naprosto mě to dorazilo. Ty peníze, to jsou celoživotní úspory, jenže jaký život to musel být? Co všechno si za to rodiče mohli dopřát? Cestování, chvíle štěstí, dovolené u moře, na poušti, v Číně, Mongolsku, Tunisku, Chorvatsku, vzducholodí, na velbloudím hřbetě nebo na sněhu. Všechna ta labužnická menu, pugety květin, víkendy na venkově, slávky na smetaně, vychutnávané za slunečné neděle vlivem náhle inspirace. Ale kdepak, táta raději hromadil, den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roce. Jako galejník, co vrší svoji haldu kamení. Otec hromadil prachy. Jedním slovem mi to vyrazilo dech. Nemám chuť ani se z toho radovat, ani to utratit. Říká se, že peníze nesmrdí, ale není to pravda. Tátovy peníze jsou cítit zatuchlinou. Jsou smutné a zkažené. Nedávají prostor ke snění, neznamenají příslib ničeho. Možná má Véronique pravdu, asi bych měla

vyhledat cvokaře. Zdá se, že z toho má náramnou radost! Aspoň by mi přestala posílat všechna ta oznámení, co mají za cíl hledat nové páníčky pro opuštěné psy, jedny hubenější a vypelichanější než druhé. Jako bych neměla dost co dělat sama se sebou!